

A Fővárosi Ítéltábla Péccsett, a 2016. évi október hó 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

### **ítéletet:**

A másodfokú bíróság a csalás büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 25.B.142/2016/34. számú ítéletét - a felmentő rendelkezés érintetlenül hagyása mellett - az alábbiak szerint változtatja meg:

- a vádlott cselekményeit 3 rb. a Btk.342.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott közokirat-hamisítás büntettének és 2 rb. a Btk.345.§-ában meghatározott hamis magánokirat felhasználása vétségének minősíti;
- a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből - a végrehajtás elrendelése esetén - legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra;
- a pártfogó felügyelet elrendelésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a büntetést szabadságvesztésként tekinti kiszabottnak, melyet - a végrehajtás elrendelése esetén - börtönben rendel végrehajtani.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 10.000 (tízezer) forint bűnügyi költség megfizetésére az állam részére.

### **I n d o k o l á s**

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, részfelmentése miatt, büntetőjogi felelősségének a Btk.373.§ (1) bekezdésében meghatározott és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás büntette kísérletében történő megállapítása, valamint hosszabb tartamú szabadságvesztés és próbaidő alkalmazása céljából.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal, kizárólag a büntetőjogi jogkövetkezmények súlyosbítására irányuló részében tartotta fenn. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott cselekményeit az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény szerint 3 rb. a Btk.342.§ (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott közokirat-hamisítás büntetteként és 2 rb. a Btk.345.§-ában meghatározott hamis magánokirat felhasználása vétségeként értékelje, valamint a szabadságvesztés és a próbaidő tartamát súlyosbítsa.

A nyilvános ülésen a vádlott védője az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján - a Be.348.§ (2) bekezdésében írt korlátok között - az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Nem volt tehát annak tárgya az az ügyészi fellebbezéssel nem támadott rendelkezés, melynek keretében az elsőfokú bíróság a vádlottat a különösen nagy kárt okozó csalás büntettének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól: az kellő mértékben felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi előírások megtartása mellett folytatta le, oly módon, hogy az ügyben felmerülő ténybeli és jogi kérdésekben megnyugtatóan állást lehetett foglalni. A bizonyítékok értékelése, tartalmi hitelességük elemzése is megfelelő módon történt meg.

Sajátossága volt az eljárásnak, hogy a vádlott a 2012. évi december hó 13. és a 2013. évi május hó 15. napján a törvényes figyelmeztetések utáni gyanúsított kihallgatásai alkalmával védője jelenlétében teljes, büntetőjogi felelősségének elismerésére is kiterjedő beismerő vallomást tett. Mindezeknek a bírósági eljárásban történő megváltoztatására elfogadható magyarázatot adni a másodfokú bíróság megítélése szerint sem tudott.

A vádlott beismerő vallomásán túlmenően a banki ügyintézőként eljáró személyek terhelő tanúvallomásai, valamint az okirati bizonyítékok alapján nem férhetett kétség ahhoz, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított, a másodfokú eljárásban nem is vitatott tényállás megfelel a történeti valóságnak.

Az ekként megalapozott tényállás - figyelemmel a Be.351.§ (1) bekezdésre - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

-----

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségére.

A cselekmények minősítése azonban nem a büntető anyagi jogszabályoknak megfelelően történt. Tévesen foglalt ugyanis állást az elsőfokú bíróság a büntető törvény időbeli hatályának kérdésében.

Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb volta az elbíráláskori törvény alkalmazását felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása esetén is megalapozza. Tekintettel arra, hogy a Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontja alapján a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége korábban, a büntetés kétharmad részének a kitöltését követően nyílik meg: a vádlott cselekményeit - figyelemmel a Btk.2.§ (2) bekezdésében írtakra - az új büntetőtörvény szerint kellett elbírálni.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság - a fellebbezviteli főügyészség átiratában írtaknak megfelelően - 3 rb. a Btk.342.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott közokirat-hamisítás büntettének és 2 rb. a Btk.345.§-ában meghatározott hamis magánokirat felhasználása vétségének

minősítette azokat.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel.

A súlyosító körülmények köréből mellőzni kellett *a teljesen gátlástalan elkövetési módot, amely kifejezésre juttatta, hogy pénzért bármire kapható és hogy ezért képes lett volna akár egy több embernek munkát adó, prosperáló céget is tönkretenni* szövegrészt, ugyanis a vagyon elleni bűncselekményt érintően az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezést hozott. Mellőzni kellett továbbá a hasonló jellegű bűncselekmények nagy gyakoriságára történő utalást is, hiszen ezt statisztikai adatok nem támasztják alá.

Összességében a másodfokú bíróság a vádlott büntetését alkalmasnak értékelte a Btk.79.§-ában megfogalmazott célok elérésére, annak súlyosbítására törvényes lehetőséget nem látott. Indokolatlannak és szükségtelennek találta azonban az ötvennyolcadik életévét betöltött, büntetlen előéletű vádlott pártfogó felügyeletének elrendelését, ezért annak alkalmazását mellőzte.

Ez egyúttal azt is jelentette, hogy az ügyészi fellebbezés súlyosbítást célzó részében nem bizonyult megalapozottnak.

Az elbíráláskori törvény alkalmazására figyelemmel a szabadságvesztés börtön fokozatban történő megállapítása a Btk.37.§ (2) bekezdés a) pontján, míg a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztése a Btk.85.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

Ugyanezen okból a Btk.38.§ (2) bekezdésének a) pontja értelmében rögzíteni kellett, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből - a végrehajtás elrendelése esetén - legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Ennyiben tehát a másodfokú bíróság a Be.372.§ (1) bekezdésében írtak szerint az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta.

Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta. Mégis azzal, hogy a Btk.35.§ (1) bekezdésében írtak szerint, ha a bíróság szabadságvesztést szab ki, annak végrehajtását fogházban, börtönben vagy fegyházban rendeli végrehajtani. A vádlott esetében ezt a terminológiát kellett használni.

A vádlott a Be.381.§ (1) bekezdése alapján köteles a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

P é c s, 2016. október 14.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr.Hudvágner András s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 25.B.142/2016/34. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 14.Bf.193/2016/6. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2016. évi október hó 14. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő